

Sygn. akt I CNP 86/07

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi T.K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 kwietnia 2007 r., sygn. akt [...], wydanego

w sprawie w postępowaniu upadłościowym B. Przedsiębiorstwo Państwowe w likwidacji

przy uczestnictwie Skarbu Państwa -Ministra Skarbu Państwa

w przedmiocie wynagrodzenia syndyka T.K.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2007 r.,

odrzuca skargę; zasądza od syndyka T.K. na rzecz Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem skargi.

Uzasadnienie

Skarżący – T.K. – Syndyk Masy Upadłości „B.” (w likwidacji) złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 kwietnia 2007 r. W postanowieniu tym oddalono zażalenie skarżącego – T.K., wniesione od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 17 stycznia 2007 r. W tym ostatnim postanowieniu przyznano T.K. (Syndykowi) wynagrodzenie w wysokości 552.986,56 zł (powiększona o podatek VAT) na podstawie art. 123 § 5¹ prawa upadłościowego z 1934 r. (treść postanowienia – zał. Nr 10 do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem; k. 38 akt).

W skardze przytoczono przepisy prawa, które – zdaniem skarżącego – naruszało zaskarżone postanowienie, wykazywano, że naruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Według skarżącego, wydanie zaskarżonego postanowienia wyrządziło mu znaczną szkodę z racji istotnego zmniejszenia należnego wynagrodzenia. Sformułowany został także wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem kwestionowanego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powstaje przede wszystkim kwestia dopuszczalności umorzenia skargi przewidzianej w art. 424¹ § 1 k.p.c. od postanowienia Sądu drugiej instancji, w którym oddalone zostało zażalenie syndyka, wniesione od postanowienia Sądu pierwszej instancji w przedmiocie przyznania syndykowi ostatecznego wynagrodzenia za pełnione czynności na podstawie art. 123 § 5¹ prawa upadłościowego z 1934 r. (Dz.U. z 1991 r., nr 118 ze zm.). Chodzi mianowicie o to, czy takie postanowienie można zaliczyć do ogólnej kategorii postanowień „kończących postępowanie w sprawie” w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźnie zmierza się do wąskiego ujmowania wspomnianej kategorii orzeczeń. Sama cecha prawomocności orzeczenia nie oznacza jeszcze tego, że stanowi ono rozstrzygnięcie „kończące postępowanie w sprawie” w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Chodzi tu bowiem nie o każde orzeczenie, które kończy określone postępowanie, lecz tylko takie orzeczenie,

którego uprawomocnienie się zamyka drogę prowadzącą do rozstrzygnięcia spornej kwestii, tj. istoty i całości kwestii spornej poddanej pod osąd. Nie jest zatem orzeczeniem „kończącym postępowanie w sprawie” rozstrzygnięcie zamykające jedynie fragment postępowania obejmujący zagadnienie incydentalne (tak np. ostatnio w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2006 r., IV CNP 48/06, OSP 2007, z. 11, poz. 126, s. 781; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2007 r., II CNP 133/07, nieopubl.). Niewątpliwie incydentalny charakter postanowienia Sądu, wydanego na podstawie art. 123 § 5¹ prawa upadłościowego z 1934 r., pozwala stwierdzić, że nie należy ono na pewno do kategorii orzeczeń określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c. Postanowienie Sądu w przedmiocie przyznania syndykowi ostatecznego wynagrodzenia (art. 123 § 2 prawa upadłościowego z 1934 r.) nie kończyło postępowania upadłościowego jako całości, ani nawet jego zasadniczych etapów. Trafnie zauważano w odpowiedzi na skargę, że postanowienie Sądu drugiej instancji, dotyczące ostatecznego wynagrodzenia syndyka, wprawdzie kończy postępowanie w tej materii, jednak z punktu widzenia całości postępowania upadłościowego stanowi jedynie postanowienie uboczne, nierozstrzygające co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy wypowiedział się już w zakresie określenia prawnego charakteru orzeczeń zapadających w toku postępowania upadłościowego z punktu widzenia dopuszczalności objęcia ich skargą przewidzianą w art. 424¹ § 1 k.p.c. Do kategorii orzeczeń „kończących postępowanie w sprawie” w rozumieniu tego przepisu nie zaliczono, np. postanowienia oddalającego zażalenie na postanowienie o ogłoszeniu upadłości (postanowienie z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 38/05 OSNC 2006, z. 10, poz. 171), postanowienia sądu oddalającego zażalenie na postanowienie sędziego komisarza rozstrzygającego w przedmiocie wyłączenia składników z masy upadłości (postanowienie z dnia 25 stycznia 2006 r., V CNP 82/05, nieopubl.), postanowienia wydanego w sprawie sprzeciwu od listy wiarygodności ustalonej postanowieniem sędziego – komisarza (postanowienie z dnia 19 stycznia 2007 r., III CNP 63/06, nieopubl.).

Skoro nie przysługuje skarga przewidziana w art. 424¹ § 1 k.p.c. od postanowienia sądu drugiej instancji oddalającego zażalenie na postanowienie

w przedmiocie przyznania Syndykowi ostatecznego wynagrodzenia (art. 123 § 15¹ prawa upadłościowego z 1934 r.), skargę Syndyka należało odrzucić jako niedopuszczalną (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c. art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. 1 §§ 6, 13 ust. 5 rozporządzenie MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (..) (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).